ნამდვილი ძუნწი ის არის, ვინც არ წარმოთქვამს ჩემზე დალოცვას (სალავათს), როდესაც ჩემს სახელს მოიხსენებენ მისი თანდასწრებით

ალ-ჰუსეინ იბნ 'ალი იბნ აბუ ტალისგან (ალლაჰი იყოს კმაყოფილი მისით და მისი მამით) გადმოცემულია, რომ ალლაჰის მოციქულმა (ალლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) თქვა: «ნამდვილი ძუნწი ის არის, ვინც არ წარმოთქვამს ჩემზე დალოცვას (სალავათს), როდესაც ჩემს სახელს მოიხსენებენ მისი თანდასწრებით».

[სანდო (საჰიჰ)] [رواه الترمذي والنسائي في الكبرى وأحمد]

მოციქულმა (ალლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) გააფრთხილა, რომ მისი სახელის, ეპითეტების ან აღწერილობების ხსენებისას არ გამოეტოვებინათ სალავათის წარმოთქმა. მან თქვა: ჭშმარიტად, ნამდვილი ძუნწი ის არის, ვინც ჩემი სახელის ხსენებისას არ წამოთქვამს ჩემზე დალოცვას. ამ განცხადებას აქვს რამდენიმე მიზეზი: პირველ რიგში, ეს არის სიხარბის გამოვლინება იმასთან დაკავშირებით, რაც არ მოითხოვს არანაირ ხარჯს — არც ფულს და არც ძალისხმევას. მეორეც, ასეთი ადამიანი სიხარბეს ავლენს საკუთარი თავის მიმართ, რადგან იგი აკლებს თავს იმ ჯილდოს, რომელსაც მოციქულზე (ალლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) დალოცვის წარმოთქმისთვის მიიღებდა. დალოცვისგან თავის შეკავებით, მან დაკარგა შესაძლებლობა, შეესრულებინა მასზე დაკისრებული ვალდებულება და დაკარგა ის ჯილდო, რომელიც ამ ვალდებულების შესრულებას მოჰყვება. მესამეც, მოციქულზე (ალლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) დალოცვის წარმოთქმა არის მისი უფლებების შესრულება ჩვენს მიერ. სწორედ მან გვასწავლა, გაგვიძღვა ჭეშმარიტების გზაზე, მოგვიწოდა ალლაჰისკენ და მოგვიტანა გამოცხადება და შარიათი. ის გახდა ჩვენი გზის მაჩვენებელი ალლაჰის, კურთხეულის და ამაღლებულის, ნებით. ვინც არ წარმოთქვამს დალოცვას მოციქულზე, სიხარბეს ავლენს არა მხოლოდ საკუთარი თავის მიმართ, არამედ მოციქულის მიმართაც, აკლებს მას ერთ-ერთ უმცირეს, მაგრამ მნიშვნელოვან უფლებას.

http://sunnah.global/hadeeth/ka/show/5403